

Kapitola **první**

Gertruda byla jediná osoba, kterou měl Teo skutečně rád. Ostatní studenti se k ní nechovali zdaleka tak přátelsky jako on. Jakmile všichni společně vstoupili do laboratoře, všechny dívky si okamžitě zacpávaly nos. Kluci se snažili být víc v pohodě, ale jejich pohledy prozrazovaly, že jim taky není dvakrát příjemně. Teo nechtěl, aby si kdokoli z nich všiml, jak dobře se v laboratoři cítí on. Přešel proto se sklopenou hlavou až dozadu ke svému kovovému stolu.

Bude tam i ona a bude na něho věrně čekat. Gertruda.

V bledém světle mělo mrtvé tělo velice zvláštní nahnědlý odstín a vypadalo jako opracovaná kůže. Na malém vozíku stojícím po straně byly položené nástroje, které sloužily k podrobnějšímu a hlubšímu prozkoumávání tělesné schránky: nůžky se zahnutými konci, chirurgické kleště, lékařská pinzeta a skalpely.

„*Vena saphena magna* může být spatřena poblíž vnitřní strany kolene. Potom se středově stáčí k přední části stehna, kde vystupuje na povrch,“ pronesl Teo. Potom odřízl Gertrudinu epitelární tkáň, aby mohl ostatním ukázat její vysušené svaly.

Vyučující nahlédla do svých poznámek, které držela v ruce, a zamračila se. Teo se necítil nijak vystrašený: anatomická laboratoř byla jeho království. Nosítka ležící všude kolem, všechna ta rozřezaná těla i končetiny a orgány naložené v lahvích mu dodávaly takový pocit svobody, jaký nemohl nalézt na žádném jiném místě. Měl rád zápach formaldehydu, rád cítil ve svých rukách navlečených v chirurgických rukavicích chlad ocelových nástrojů a hlavně měl rád Gertrudu, jak tak ležela na jeho pitevním stole.

V její společnosti neznala Teova představitivost žádné meze. Okolní svět jako by se rozplynul a zmizel a zůstala jenom Gertruda. Jméno jí vybral, hned když se setkali poprvé a všechno maso na jejím těle bylo dosud na svém místě. V průběhu semestru se jejich vztah ještě prohloubil. V každé další hodině Teo o Gertrudě zjišťoval nové a nové skutečnosti: nesmírně ráda ho neustále překvapovala. Nakláněl hlavu těsně nad tu její – byla to nejzajímavější část z celého jejího těla – a podívoval se. Komu tohle tělo asi kdysi patřilo? Jak se asi ve skutečnosti jmenovala?

Byla to Gertruda. Když se díval na její seschlou kůži, úzký rovný nos a suché rty slámové barvy, nenapadlo ho pro ni žádné přiléhavější jméno než právě Gertruda. Přestože ji postupující rozklad už téměř úplně zbavil jejího vzezření lidské bytosti, Teo v těch jejích deformovaných očních bulvách stále spatřoval jednu věc: viděl v nich oči nádherné ženy, kterou Gertruda kdysi musela být. Když se nikdo jiný nedíval, Teo s těma jejíma očima tajně rozprávěl.

Pravděpodobně zemřela, když jí bylo šedesát nebo sedmdesát let. Několik vlasů na její hlavě i kosti jejího pánevního dna jeho teorii potvrdzovaly. Po detailnějším ohledání u ní Teo objevil frakturu lebky.

Teo Gertrudu respektoval. Jedině intelektuálka se mohla vzdát nekritického pochlebování v rámci pohřebního obřadu jenom proto, aby

přispěla k budoucnosti lidstva, neboť se na ní budou moct učit mladí medicí a budoucí lékaři. Musela si asi myslet, že je lepší posloužit vědě, a zůstat tak na světle, než být plně pohlcena temnotou. Pravděpodobně mívala doma knihovnu, která přetékala kvalitní literaturou. A jistě měla slušnou sbírku gramofonových desek z mládí. Tyhle nohy stoprocentně hodně tančily. Dost pravděpodobně každou noc.

Mnoho mrtvých těl, umístěných v nechutně páchnoucích kádích, patřivalo dřív bezdomovcům. Somrákům, jejichž jediným životním cílem bylo zemřít. Neměli žádné peníze ani vzdělání, zato měli kosti, svaly i orgány. A právě díky tomu byli nakonec i oni užiteční a někomu prospěšní.

Ale Getruda byla jiná. Bylo těžké si představit, že se tyhle nohy toulaly po ulicích nebo že si tyhle ruce vyprošovaly cestu aspoň průměrným životem. Teo také nevěřil, že by Getruda byla zavražděna. Nevěřil tomu, že by zemřela po silném úderu do hlavy při nějakém přepadení nebo ve chvíli, kdy ji surově tloukl zhrzený manžel. Getruda musela zemřít za mimořádných okolností při něčem, co se absolutně vymykalo přirozenému řádu věcí. Nikdo by totiž neměl odvahu ji zabít. Pokud by to tedy nebyl úplný idiot...

A že byl okolní svět plný idiotů. Stačilo se jenom rozhlédnout kolem sebe: stál tady idiot v laboratorním plášti, byl tu i pitomec s deskami v ruce, a nakonec i tahle blbka, která tím svým vysoko posazeným hlasem zrovna mluvila o Gertrudě, jako by ji snad mohla znát tak dobře jako on.

„Kloubní pouzdro bylo otevřeno a jeho část byla vyjmuta, abychom tak mohli vidět distální a proximální okrajové části femuru a kosti holenní.“

Když ji Teo uslyšel, chtělo se mu smát se nahlas. A kdyby Getruda slyšela všechny tyhle nesmysly, které ta dívka pronáší, jistě by se roze-

smála taky. Společně by si sedli, popíjeli by drahé víno a povídali by si o všem možném. Dívali by se spolu na filmy. Až by film skončil, probírali by kinematografii, výpravu i kostýmy se stejnou odborností jako zanícení filmoví kritici.

Nedostatek respektu, který ostatní studenti Gertrudě prokazovali, ho iritoval. Jednou, když s nimi nebyl ve třídě žádný pedagog, vytáhla ta stejná dívka, která teď ze sebe sypala nejrůznější odborné termíny tím svým přišerně pisklavým hlasem, z tašky červený lak na nehty. Hihňala se, když mrtvole té ženy lakovala nehty načerveno. Ostatní studenti se kolem ní seběhli a zdálo se, že jim to všem připadá nesmírně zábavné.

Teo rozhodně nebyl nijak pomstychtivý, ale v tu chvíli Gertrudu jednoduše pomstít chtěl. Mohl by sice předpokládat, že se té dívce dostane nějakého oficiálního trestu v rámci instituce, ale to by znamenalo spoustu byrokracie a nejrůznějšího vyřizování. Navíc by to nakonec ani nemuselo mít žádný valný účinek. Taky by mohl snadno zařídit, aby se to děvče místo ve vodě vykoupalo ve formaldehydu – jenom proto, aby mohl pozorovat výraz v její tváři, až ucítí, jak jí kůže na celém těle vysychá. Ale Teo chtěl ve skutečnosti udělat jedinou věc: toužil po tom tuhle dívku zabít. A až bude mrtvá, chtěl by jí nalakovat ty její zakrslé nehty načerveno.

Samozřejmě že se ve skutečnosti nechystal nic takového udělat. Teo přece nebyl žádný zabiják. Nebyl ani žádné monstrum. Jako dítě strávil celou řadu bezesných nocí tím, že zíral na svoje třesoucí se ruce a pokoušel se rozluštit vlastní myšlenky. Jako monstrum si však připadal. Neměl nikoho rád, k nikomu nic necítil a nikdo mu nechyběl: prostě jenom dál žil a přežíval. Lidé přicházeli a on byl nucen tolerovat jejich nesnesitelnou přítomnost ve svém vlastním životě. Vlastně to bylo ještě horší: předpokládalo se, že je bude mít rád a že jim bude

svoji náklonnost dávat zřetelně najevo. Proto se naučil, že když bude svoje city alespoň předstírat a bude v téhle své roli dostatečně přesvědčivý, bude jeho život o dost snazší.

Vtom zazvonil zvonek a studenti mohli opustit učebnu. Tohle byla poslední vyučovací hodina závěrečného semestru. Teo odešel z místnosti, aniž by komukoli z přítomných řekl sbohem. Šedou budovu měl teď za sebou, a když se na chvíli otočil, aby se na ni ještě jednou podíval, došlo mu, že už se s Gertrudou nikdy v životě neuvidí. Jeho přítelkyně bude pohřbena společně s ostatními mrtvolami. Bude jenom tak pohozena do hromadného hrobu. Už nikdy spolu neprožijí další zvláštní společný okamžik.

A najednou byl Teo už zase úplně sám.

Kapitola **druhá**

Když se Teo probudil, měl špatnou náladu. Vstal z postele a přešel do kuchyně, aby své matce udělal kávu. Pracovní deska kuchyňské linky byla dost vysoko a Patricia nedosáhla na poličky s věcmi. Musela by se hodně natáhnout a nohy na vozíčku by se jí rozjížděly, takže by okamžitě upadla zpátky do sedu. A to bylo ponižující.

Zatímco čekal, až zavaří voda, zametl v obývacím pokoji a umyl nádoby. Potom vyměnil Samsonovi noviny a naplnil mu misku s žrádlem. Jako každé ráno postavil horkou kávu na noční stolek u postele své matky a probudil ji polibkem na čelo, protože právě tohle přece milující synové dělávají.

V devět hodin vyšla Patricia ze svého pokoje. Měla na sobě jednoduché šaty a plátěné sandály. Teo nikdy neviděl, jak se jeho matka obléká, ale uměl si představit, že to musí být zdlouhavý a vyčerpávající proces. Jednou jí nabídl pomoc, když si pořídila nové džíny, ale ona ho důrazně odmítla se slovy: „Tohle je to jediné, co mi ještě zůstalo.“ O půl hodiny později byla oblečená: měla na sobě šaty a džíny ležely pohozené v koši.

„Jdeme s Marli na trh. Beru s sebou i Samsona,“ oznámila mu, když si nasazovala náušnice.

Teo mlčky přikývl. Oči měl přilepené k obrazovce, kde právě Tom pronásledoval Jerryho.

„Sluší mi to?“

Vtom si Teo všiml, že má jeho matka na tváři make-up. „Našla sis na trzích nějakého tajného obdivovatele? Tak co, Patricie? Přiznej se!“

„Aktuálně žádný takový obdivovatel neexistuje. Ale jeden nikdy neví – jsem sice krippl, ale pořád ještě nejsem mrtvá!“

Teo slovo *krippl* bytostně nesnášel. Ve snaze zlehčit svoji vlastní situaci ho Patricia používala až příliš často. Chápal, jak moc to muselo být smutné. Od chvíle, kdy k té nehodě došlo, se tomuhle tématu oba dva cíleně vyhýbali. Kolečkové křeslo se stalo běžnou součástí jejich každodenního života a na konci každého dne si Teo pomyslel, že skutečně není důvod, proč by se o tom měli vůbec bavit.

Patricia vyjela ven z kuchyně i se Samsonem uvázaným na vodítku. Zlatý retrívr divoce vrtěl svým chlupatým ocasem. Samson přibyl do jejich rodiny před devíti lety, v době, kdy ještě bydleli ve střešní nástavbě, ze které byl výhled na pláž Copacabana. Teď, když žili ve dvoupokojovém bytě, se jejich pes stal svým způsobem přítěží. Teo by dal přednost tomu, aby ho umístili do nějakého útulku. Samson měl krásnou srst a dobrý rodokmen: netrvalo by to dlouho a našel by si nový domov. Matce to ale nikdy neřekl. Věděl totiž, že pro ni je ten pes jako vlastní dítě. Přestože by byly všechny jeho argumenty, aby se toho psa zbavili, striktně logicky podložené, bylo mu úplně jasné, že by je matka okamžitě smetla ze stolu.

Zazvonil zvonek u dveří. Patricia šla otevřít.

„Marli, drahoušku!“